

Tröstebrev till bedrövade själar

Herren hugsvale och styrke dig! Ack, käre broder, om du kunde tro, med vilket innerligt deltagande vi tänka på dig och tala om dig, när vi erinra oss och förstå din svåra ställning! För ditt hjärta är den trakt, där du bor, visst öken och ödemark, såsom du säger. Och uti en öken måste ock Kristus vistas ibland vilddjuren (Mark. 1), och där kommer satan med sina frestelser. O jag förstår, jag förstår åtskilligt av vad ditt hjärta kan känna. Endast den mäktige, som kan besvärja alla stormar och bjuda satan vika, skall här vara din hjälp. Det är han ock, den trofaste. Se i 91 ps., den skall vara ord för ord din, och glöm ej de sista verserna: »Han håller sig intill mig, därför skall jag befria honom; jag skall beskydda honom, ty han känner mitt namn. Han åkallar mig, därför skall jag svara honom; jag är med honom i nöden; jag skall beskydda honom, ty han känner mitt namn. Jag skall mätta honom med långt liv och låta honom se min frälsning.»

Mycket vore härom att tala med dig, dyre broder, när jag påminner mig alla de stunder, du fordom gladde mitt hjärta med dina besök. Jag menar, att du så mycket blickat in uti min ställning, att du förstått, det mitt hjärta behövde sådana vederkvickelsestunder. Jag minns dem alltid såsom dyra gåvor från min trofaste Fader, vilken emellanåt skickar läskande frukter till barnen, som lida av torka. Men det är tillfälligt, vad han giver; när det borttages, giver han något annat — endast han själv, han själv och hans nåd vara evinnerligen. Men nu, käre vän, det skola vi verkligt tro: »Hans godhet varar evinnerligen.»

C-O Rosenius 1867

© Pietisten 2026

Texterna får användas fritt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.

www.pietisten.com